

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou v právní věci

žalobce: **I. M.**, narozený X.
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2025, č. j. MV-202344-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť šlo o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
2. Krajský soud v Brně žalobu usnesením ze dne 15.1.2026, čj. 33 Az 1/2026, postoupil Městskému soudu v Praze, neboť městský soud je dle § 32 odst.3 zákona o azylu,

vzhledem k tomu, že žalobce je hlášen k pobytu v obvodu tohoto soudu, soudem místně příslušným. Žaloba včetně soudního spisu byla městskému soudu doručena 21.1.2026.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí považuje je za nezákonné zasahující do jeho práv.
4. Žalobce uvedl, že podal dne 16.12.2025 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Usnesením, č. j. MV-202344-3/OAM-2025 ze dne 18.12.2025 bylo správní řízení dle § 11a odst. 3 zák. č. 325/1999 Sb. zastaveno. Žalobce napadá předmětné usnesení v celém rozsahu, neboť se domnívá, že jím byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení jeho práv v předcházejících řízeních úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Dodává, že napadené usnesení zasahuje do práva a oprávněných zájmů jeho družky občanky Ukrajiny, se kterou sdílí od roku 2017 společnou domácnost. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony ČR.
5. Žalobce dále uvádí, že je státním příslušníkem Ruské federace, na území ČR přicestoval s celou svou rodinou v roce 2001 s cílem požádat o mezinárodní ochranu. Správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zakončeno v roce 2006 zamítnutím. Dne 21.04.2006 mu podle tehdejší právní úpravy byl udělen trvalý pobyt dle zák. č. 326/1999 Sb. Na území ČR pobývají jeho nejbližší rodinní příslušníci (manželka X. a 2 zletilé děti X., nar. X. a X., nar. X., děti jsou občany ČR).
6. Žalobce Nesouhlasí s tím, že žalovaný nepovažuje za podstatné, že žalobce přicestoval do ČR již v roce 2001 a byl, společně s celou svou rodinou, žadatelem o mezinárodní ochranu, které byl nakonec udělen trvalý pobyt. Uvádí, že s rodinnými příslušníky nesdílí společnou domácnost a dospělé děti na něm nejsou finančně závislé, namítá ale, že to neznamená, že by neměl na území ČR žádné blízké příbuzné. Ohrazuje se proti postupu správního orgánu, který v souvislosti s opakovaným odsouzením žalobce přistoupil ke zrušení trvalého pobytu a rozhodnutí vycestovat do země původu, kde by měl nadále pobývat. Po více než 20 letech na území ČR nepovažuje návrat a zapojení do života v domovském státě za reálný
7. Žalobce byl v minulosti na území ČR pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, poslední trest mu byl uložen v délce 2 let odnětí svobody a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Dne 26.06.2020 vydal Obvodní soud pro Prahu 4 usnesení, č. j. 2 PP 27/20, dle kterého byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a zároveň mu byla stanovena zkušební lhůta v délce trvání 7 let, tj. do 26.06.2027. V důsledku opakovaného odsouzení bylo žalobci ke dni 25.05.2021 zrušeno povolení k trvalému pobytu. Ve lhůtě stanovené k vycestování žádal opakovaně o udělení mezinárodní ochrany. Uvádí, že na území ČR žije 20 let, má zde 2 dospělé děti a žije zde se svou partnerkou, občankou Ukrajiny, se kterou je ve vztahu od roku 2017 a která na území ČR pobývá od roku 2022 na základě dočasné ochrany. Uvažují o uzavření manželství, překážkou je ovšem skutečnost, že žalobce je muslim a jeho nastávající by tak podle pravidel islámu musela nejdříve k islámu konvertovat.

8. V pořadí třetí žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 16.12.2025, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno. Postup správního orgánu shledává nezákonným, neboť nevychází ze skutečného stavu věci a své rozhodnutí opírá pouze o vyvratitelné domněnky a v celém řízení vychází pouze ze skutečností v neprospěch žalobce. Namítá, že skutečnostmi, které uvedl, se správní orgán nezabýval. Nesouhlasí s tvrzením, že neuvedl žádné nové informace a obavy, které by nemohly být shledány novými skutečnostmi.
9. Informace OAMP, Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15.04.2025 nepovažuje za relevantní zdroj informací, neboť dle žalobce nereflektuje současnou politickou a bezpečnostní situaci v Ruské federaci. Namítá, že se s tímto dokumentem neměl možnost seznámit, protože k žádnému správnímu úkonu seznámení nebyl vyzván. Současně má za to, že informace shromážděné v předchozím správním řízení již nejsou aktuální, viz rozsudek NSS, č.j. 2 Azs 163/2024-27 ze dne 31.07.2024.

10. K válce na Ukrajině uvádí, že s ní nesouhlasí. Namítá, že v případě nuceného návratu do Ruska by jeho právo svobodně se vyjadřovat na válku na Ukrajině do jisté míry utrpělo, přičemž odkazuje na rozsudek MS v Praze, č. j. 13 Az 19/2023-22 ze dne 24.05.2024 a dále Soudního dvora ze dne 05.09.2012 ve spojených věcech C-71/11 a C 99/11, Y a Z, bod 80 či rozsudek ze dne 07.11.2013, ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, X., Y., bod 76. V souvislosti s možností plnění branné povinnosti v zemi původu odkazuje na rozsudek MS v Praze, č. j. 4 A 40/2024-36 ze dne 11.10.2024, ze kterého vyplývá, že branná povinnost je legitimní povinnost občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně t rest za její nesplnění) nelze považovat za azylově relevantní důvod. Žalobce má obavy, že v případě návratu do země původu by musel narukovat do armády a podílet se na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti, má obavy, že by mohl být vystaven nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby. Má za to, že tato zjištění je nezbytné ve správním vyhoštění vyhodnotit. V souvislosti s brannou povinností odkazuje kromě výše zmíněného na řadu dalších rozsudků, viz návrh žaloby a také na mezinárodní zásadu „*non-refoulement*“, která stanovuje závazek pro ČR nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestního stíhání, a to např. tím, že bude vyhoštěn či v důsledku jiných okolností donucen vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Namítá, že dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod je vnitrostátní orgán povinen pečlivě vyhodnotit námitky vyhošťovaných osob, pokud ji v cílové zemi hrozí špatné zacházení.
11. Závěrem žalobce navrhuje, aby nadepsaný soud napadené usnesení, č. j. MV-202344-3/OAM-2025 ze dne 18.12.2025, které nabylo právní moci dne 28.12.2025, zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.
12. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku. Žalobce spatřuje ve skutečnosti, že bude muset opustit ČR, což s ohledem na soukromý život, „hrozící vážnou újmu“.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, neboť nezákonnost napadeného usnesení neprokazuje. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost jmenovaného o mezinárodní ochranu v ČR podaná 16.12.2025 je již třetí v pořadí. Žalovaný popsal průběh řízení o předchozích dvou žádostech.
14. Správní orgán s ohledem na výše uvedené konstatuje, že žádost o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal 16.12.2025, je další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany a následně dospěl k závěru, že jmenovaný neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázala na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Správní orgán žalobci doporučil, pokud hodlá i nadále pobývat na území ČR, aby svůj pobyt legalizoval na území dle zák. č. 326/1999

Sb. Správní orgán na tomto místě poznamenává k výše uvedenému, že v minulosti disponoval v ČR trvalým pobytem, tedy nejvyšším možným pobytovým oprávněním udělovaným cizincům dle zák. č. 326/1999 Sb., ovšem kvůli žalobcově opakovaně páchané trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, mu byl trvalý pobyt dne 11.07.2021 zrušen.

15. K námitce žalobce, že nevycházel z relevantních zdrojů, konkrétně uvádí Informace OAMP: Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15.04.2025, správní orgán namítá, že žalobce pouze obecně uvedl, že uvedený zdroj nepovažuje za dostatečně aktuální a relevantní, v čem ale konkrétně mají jeho nedostatky spočívat, neuvedl. Správní orgán na základě použitých podkladů uzavírá, že v Ruské federaci nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost jmenovaného o mezinárodní ochranu k žádným zásadním změnám v politické či bezpečnostní situaci, které by mohly mít zásadní vliv na posouzení žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.
16. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdí, že žalobce neuvedl skutečnosti, které by v jeho případě pro přiznání svědčily. Respektování pravomocných rozhodnutí správního orgánu představuje důležitý veřejný zájem. Žalovaný upozorňuje na skutečnost, že žalobce žádá o přiznání odkladného účinku žalobě směřující do usnesení o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž ve věci bylo podle § 11a odst. 3 zákona o azylu rozhodnuto, že se řízení zastavuje. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu obecně nepřiznává žalobám proti rozhodnutí o zastavení řízení odkladný účinek, je na žalobci, aby podrobně uvedl, proč se domnívá, že v jeho případě nastala situace, která vyžaduje, aby byly účinky rozhodnutí odloženy. Správní orgán dále odkazuje na § 3d odst. 2 a § 87a odst. 3 zákona o azylu, dle kterého na žadatele, který podal další opakovanou žádost, se nevztahují práva jako na žadatele o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu a zvláštních předpisů.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu a z Evidenční karty žadatele, kterou si vyžádal Krajský soud v Brně a která je součástí soudního spisu vyplývá, že se jedná v případě žádosti podané dne 16.12.2025, o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu (tehdy v souladu s platnou právní úpravou o udělení azylu) v ČR 03.01.2001 a řízení o její žádosti bylo vedeno pod č. j. OAM-30/VL-10-2001 dne 16.11.2001, byla žádost zastavena, rozhodnutí o zastavení bylo předáno žadateli dne 05.12.2001, dne 12.12.2001 proti němu podal rozklad. Rozhodnutím, č. j. OAM-804/AŘ-2002 ze dne 03.04.2002, bylo výše zmíněné rozhodnutí o zastavení řízení zrušeno (NPM 20.05.2002) a věc byla vrácena I. stupni správního orgánu k novému posouzení. Dne 13.11.2003 správní orgán vydal zamítavé rozhodnutí č. j. OAM-30/VL-10P11-2001 (NPM 15.12.2003) a zároveň k osobě jmenovaného uvedl, že se na něj nevztahuje ani překážka ve vycestování ve smyslu § 91 zák. č. 325/1999 Sb. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke KS v Brně, který rozsudkem, č. j. 8 Az 228/2003-35 ze dne 30.06.2004 (NPM 06.08.2004) zamítl. Žalobce podal dne 12.07.2004 kasační stížnost k NSS, tento ji zamítl dne 05.01.2006 jako zjevně nedůvodnou (NPM 14.02.2006). Druhou žádost o mezinárodní ochranu v ČR jmenovaný podal dne 16.06.2021, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č. j. OAM-541/ZA-ZA11-2021, rozhodnutím ze dne 21.07.2021 byla žádost zamítnuta (NPM 12.08.2021). Proti zamítavému rozhodnutí podal žalobce dne 27.08.2021 žalobu ke KS v

Hradci Králové, který ji svým rozsudkem č. j. 28 Az 11/2021-31 ze dne 25.03.2022 zamítl (NPM 30.03.2022).

18. Obsahem správního spisu je rozhodnutí o předchozí žádosti o azyl, ze dne 21.7.2021, čj. OAM -421/ZA-ZA11-ZA03-202, a rozhodnutí žalovaného ze dne 13.11.2003, čj. OAM -30/VL-10-P11-2001, o neudělení azylu, žádost o azyl ze dne 16.12.2025 (včetně předávacího protokolu).
19. V nyní posuzované třetí žádosti dospěl žalovaný k závěru, že žalobce rovněž neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností případu, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování.
20. Soud porovnal důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany a následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani ze správního spisu nevyplývají žádné takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
21. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil i informaci OAMP ze dne 15.4.2025 Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze které nezjistil, že by v zemi původu od posouzení předchozí žádosti došlo ke změnám, které by byly azylově relevantní v nyní posuzovaném případě.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání a žalobce se na zaslanou výzvu ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřil.
24. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).“*
25. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k*

hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“

26. Postup podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení (srovnej komentář k zákonu o azylu CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ. Zákon o azylu: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).
27. Soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005- 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Rovněž je třeba poznamenat, že úkolem soudu je přezkoumat žalobu v mezích žalobních bodů, jak je zmíněno výše, přičemž právě míra podrobnosti tohoto přezkumu se odvíjí od konkrétnosti žalobní argumentace. Žalobce vnesl obecný a stručný nesouhlas s napadeným rozhodnutím, provedenými důkazy a závěry žalovaného. Žalovaného nařkl ze zjednodušeného pohledu na věc a z toho, že hodnocení rozhodnutí je postaveno na domněnkách nikoliv důkazech. V žalobě však nezazněla konkrétnější námitka či tvrzení ze strany žalobce, veskrze se jedná spíše o jeho obecnou argumentaci, která se také nelišila o žaloby ve věci druhé žádosti projednávané Krajským soudem 25.3.2022, čj. 28 Az 11/2021-16. Vzhledem k tomu, že žádost o azyl je podaná se shodných důvodů jako druhá žádost, jejíž důvody byly přezkoumány krajským soudem žalovaný se v rozhodnutí o třetí opakované žádosti zcela správně omezil na zjištění shody důvodů této třetí s druhou žádostí. Žalobce ale v žalobě opakuje argumenty druhé žádosti a nijak nezpochybňuje vyhodnocení shody druhé a třetí žádosti provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. Přitom není úkolem přezkumu, aby soud opakoval podrobné závěry krajského soudu přezkoumávajícího důvody nevyhovění druhé žádosti.
29. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 13.11.2003 vyplývá, že poprvé žalobce žádal o mezinárodní ochranu v ČR kvůli problémům s wahhábisty, kterým musel splatit

vypůjčené peníze, a rovněž kvůli problémům s policií, jež jej opakovaně kontrolovala a předvolávala k výslechům.

30. V druhém s ním vedením řízení pak uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť v ČR žije již dlouhou dobu a má zde dospělé děti. Rodinu nechce opustit, v ČR pobývá 20 let a považuje za nespravedlivé, že by měl být vyhoštěn. Za další důvod své druhé žádosti označil skutečnost, že v ČR má přítelkyni ukrajinské státní příslušnosti. V současné žádosti dotyčný opětovně uvedl, že by v ČR rád zůstal, jelikož zde má rodinu a též plánuje uzavřít manželství se svou přítelkyní, která je státní příslušnicí Ukrajiny. Dále sdělil, že se bojí vrátit do Ruska a nesouhlasí s tím, co se v zemi jeho původu děje.
31. Soud konstatuje, že žalovaný oprávněně po zhodnocení všech dostupných informací dospěl k závěr, že nejsou žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly meritorní posouzení současné (třetí) žádosti žalobce. Rodinné vazby žalobce stejně jako jeho vztah s ukrajinskou státní příslušnicí byly správním orgánem pečlivě posouzeny již v řízení o jeho předchozí žádosti a toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno též příslušným krajským soudem, a pokud žalobce hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, musí si legálnost svého dalšího pobytu na území ČR zajistit pomocí příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.
32. Aby žalobce mohl být se svojí žádostí o udělení mezinárodní ochrany úspěšný, musely by se nové skutečnosti a zjištění upínat k těmto původním důvodům neudělení některé z forem mezinárodní ochrany, v řízení o opakované žádosti je nejprve třeba zkoumat a odůvodnit, zda tyto důvody nadále trvají.
33. Pokud jde o tvrzení v žalobě, že Informace OAMP, Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15.04.2025 nelze považovat za relevantní zdroj informací, neboť dle žalobce nereflektuje současnou politickou a bezpečnostní situaci v Ruské federaci a skutečnost, že se žalobce s tímto dokumentem neměl možnost seznámit, protože k žádnému správnímu úkonu seznámení nebyl vyzván, soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou. Informace OAMP, Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15.04.2025, jak vyplývá z data je aktuální a byla součástí správního spisu, s jehož obsahem se žalobce mohl seznámit.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl věc meritorně o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Praha 20. února 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
samosoudkyně

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou v právní věci

žalobce: **I. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2025, č. j. MV-202344-3/OAM 2025,

takto:

Datum vydání rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 35 Az 1/2026-28, **se opravuje** z 20. února 2025 na 20. února **2026**.

Odůvodnění:

Soud v nyní projednávané věci doručil písemné vyhotovení rozsudku, v jehož původním výroku bylo uvedeno chybné datum vydání rozhodnutí. Jelikož se jednalo o zjevnou chybu v psaní, tímto usnesením bylo datum rozsudku podle § 54 odst. 4 s. ř. s. opraveno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustná kasační stížnost, jejímž předmětem však může být pouze naplnění podmínek pro vydání opravného usnesení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006–123, č. 1177/2007 Sb. NSS). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha dne 12. března 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

samosoudkyně